bloc - notes

Solicitudine pentru automobilişti

Intâmplarea a făcut ca, în cursul zilei de eri să întâlnim mai mulţi automobilişti consacraţi sau în curs de consacrare.

Deşi sezonul abia s'a sfârşit şi până la deschiderea celui viitor mai este cale lungă, ne-am închipuit că, întocmai omului prevăzător care îşi prepară iarna car şi vara sanie, şi automobiliştii noştri au pornit, de pe acum, la lucru, preocupaţi de viitoarea campanie, interesându-se îndeosebi, de nouile produse ale industriilor străine şi de rapiditatea nouilor modele.

Parte dintre ei s'au adresat reprezentanţilor sau direct fabricilor, cerând prospecte cari nu au întârziat să sosească.

Li s'a oferit trăsuri cu excelentă reputaţie, la preţuri convenabile şi câţiva au purces la îndeplinirea formalităţilor de aducerea maşinilor în ţară.

Toate au mers bine până în momentul ajungerii la autorităţile vamale. Aci au constatat că taxele de intrare al trăsurilor în ţară se ridică la mai mult de 50 la sută din valoarea maşinei.

Astfel, o trăsură facturată la 195.000 lei, este taxată la vamă cu 102.000 lei. Desigur că acest lucru nu constitue un imbold ci, mai curând, o descurajare.

Am înţelege o prigoană contra produselor străine, în cazul când industria noastră ar produce într un domeniu oarecare. Nu pricepem însă ce rost are supunerea automobilelor la atât de pretenţioase taxe vamale când, este cert, automobilele ne trebuesc în ţară şi piloţi deasemenea.

Statul are nevoe, fără îndoială, de venituri.

Aceste venituri se pot obţine însă, impunându-se, cât mai mult trăsurile de lux, pentru a căror achiziţionare se varsă bani grei. Căci, cui îi convine să plătească, de exemplu, 2 milioane lei un automobil, poate să plătească şi 500.000 lei taxe vamale. Nu ne ridicăm deci contra taxelor aplicate pe asemenea trăsuri dar, credem că este nedrept să fie impuse maşinile achiziţionate pentru sport şi cari au deci, menirea de a forma piloţi ce pot fi oricând de folos ţării.

Chestiunea a preocupat şi altădată. Totdeauna piloţii noştri s'au plâns contra tratamentului vamal şi doleanţele lor au fost auzite chiar de M. S. Regele Carol II, a cărui pasiune pentru automobilism este de toată lumea cunoscută.

Anul acesta, în ziua de 29 August, după cursa de coastă dela Sinaia, pe terasa corpului de gardă a castelului Peleş, M. S. Regele Carol II a promis automobiliştilor Inaltul Său sprijin, asigurându-i că Va lua măsuri de îndreptarea situaţiei.

Suntem în măsură să anunţăm că promisiunea regală se găseşte pe cale de înfăptuire şi că, în scurt timp, automobilele ce urmează a fi utilizate în cursul sezonului viitor, vor fi scutite de vamă.

Primul sportiv al ţărei, adevărat părinte al sportului românesc are grijă de automobilişti şi datorită acestei Inalte solicitudini este sigur că, în sezonul viitor vom vedea, la startul probelor automobiliste, concurenţi mult mai numeroşi ca în trecut.

r. e. d.

CALEIDOSCOP

S'a săturat de football...

Conducătorii grupărei Reading F. C. au făcut o reclamaţie Dumineca trecută poliţiei locale, cum că portarul lor, Ronnie Butcher, dispăruse. Fusese răpit de cagularzii englezi? I se întâmplase vreun accident?

Cercetările începură. In curând se află că jucătorul dispărut era sănătos tun. A avut grija să trimită o telegramă părinţilor săi pentru a-i linişti:

«Să nu aveţi nici o grijă. Sunt bine. Ron».

Totodată el trimise o scrisoare unui intim prieten prin care îi explică de ce a fugit: «se săturase de football».

Unul dintre conducătorii grupărei Reading a lansat prin radio şi jurnale apeluri pentru fugitiv.

Grija bietului om era dublă. Clubul nu avea alt portar iar el personal îşi perdea ginerele de oarece fiica sa era logodită cu Butcher...

Pentru a linişti durerea frumoasei miss Eva Stone, Butcher se înapoie după două zile.

Febra jocului

Sunt, în Anglia, şase mari firme comerciale cari îşi trag tot venitul lor dela concursurile de pronosticuri asupra matchurilor de football.

Ştiţi cât se strânge timp de o săptămână? Un milion de lire sterline sau 144 milioane de franci.

Tiketele de pariuri pe cari le trimete în fecare săptămână această firmă, puse capăt la capăt fac de trei ori înconjurul pământului.

Ce avantaj trage footballul sau dacă vreţi Federaţia engleză din această situaţie? Niciunul.

Ca şi federaţia franceză ea a lăsat să se facă, fără să organizeze ea singură ca în Suedia, unde federaţia deţine monopolul sau ca Elveţia, unde federaţia ia 15 la sută asupra veniturilor, concursuri fără amestecul ei.

„Sărmanul" director

D. Stanley Glicksten, vice-preşedintele lui Charlton Athletic care, împreună cu fratele său, este animatorul marelui club londonez, asistă totdeauna la matchurile clubului său.

«Arbiter» faimosul critic dela «Daily Mail» l-a văzut Sâmbăta trecută, când Charlton a marcat al doilea goal lui Everton — şi scorul era 2-1 — părăsind repede scaunul său şi refugiindu-se în biroul directorial.

Un formidabil sgomot îl făcu pe d. Stanley să ridice capul din hârtiile pe care le citea: «Au marcat» îi spuse un secretar.

— Cine?...

— Charlton!

Numai atunci d. Glicksten se reîntoarse în tribună pentru a urmări sfârşitul unei partide a clubului în care el este asociat cu 6 milioane de franci.

După 33 de ani

Scorul reuşit Duminică de matchul Franţa — Italia, este o raritate în palmaresul internaţional al golicilor.

Dela 1 Mai 1904, echipa Franţei a disputat 144 de matchuri internaţionale. Pentru prima oară, după 33 de ani, un match al echipei naţionale s'a terminat printr'un scor de 0-0!

Un Robert Taylor, praghez

Tânărul extrem dreapta ceh Riha a fost prezentat de presa engleză înaintea matchului Cehoslovacia—Anglia, ca un Robert Taylor al footballului continental.

Midinetele engleze şi-au simţit inimile palpitând citind că «atunci când joacă la Praga toate spectatoarele îşi schimbă locul la repriză pentru a avea mereu în faţa ochilor pe footballistul inimilor lor».

Şi, Riha, dacă n'a cucerit elogiile criticilor londoneze, a cucerit în schimb toate inimile...

Paul Vasilescu a fost operat

La spitalul Caritatea din Iaşi, motociclistul Paul Vasilescu accidentat, în ştiute împrejurări, în ziua de 30 August, a fost supus unei hotărâtoare intervenţii chirugicale.

D. dr. Alexandru Moruzi, unul dintre cei mai eminenţi specialişti ai noştri, a executat o magistrală dublă operaţie fixând definitiv femurul şi perfectând poziţia tibiei şi a peroneului.

Operaţia a reuşit şi, dacă nu se vor ivi complicaţii, Paul Vasilescu va putea părăsi patul peste 80—90 zile.

Germania a învins la box Irlanda

BERLIN 11. — Aseară s'a disputat la Hamburg matchul internaţional de box dintre echipele selecţionate ale Irlandei şi Germaniei.

Germania a învins detaşat cu 12-4. La match au asistat 12.000 spectatori.

COLŢUL VESEL

GLUME

PRECAUŢIUNE

Boxeurul S... învins prin k. o., se înapoiază acasă foarte amărât şi găseşte pe fiul său din şcoala primară făcându-şi tema la aritmetică.

— Scumpule, îi spune precaută mămica, să nu numeri niciodată până la zece, cu voce tare, că îl faci nervos pe tăticu...

UN SPORT MAGNIFIC

La un match de box, unul din adversari nimereşte o puternică directă în faţa celuilalt şi îi scoate două măsele, cari cad pe podeaua ringului.

— Boxul este un sport magnific! — exclamă un spectator din primele rânduri.

— Ţi-a plăcut atât de mult lovitura? Eşti şi d-ta boxeur? — îl întreabă vecinul.

— Nu, sunt dentist.

SPECTATOR

La un match de football, în tribună, un cunoscut oficial, care este contra fumatului, vede pe un mare footballist alături de el trăgând cu poftă dintr'o ţigaretă.

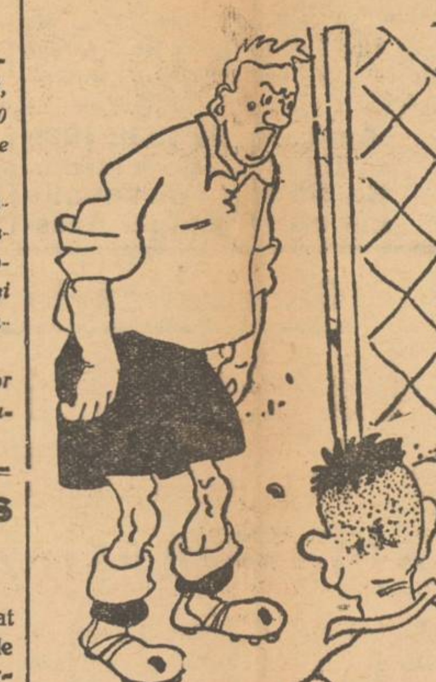
— Credeam că nu fumezi, ca sportiv...

— Da, fumez numai ca spectator...

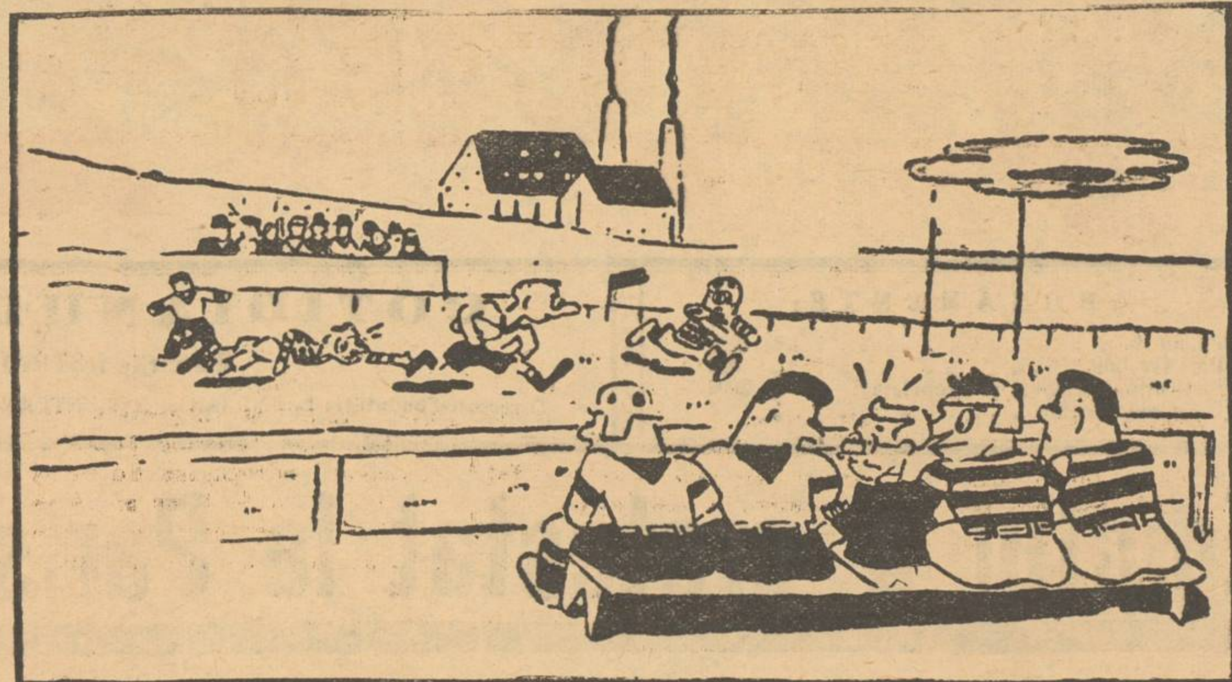

Profesorul de geometrie la patinaj...

(Prager Tagblatt)

Portarul, către fundaşii lui, la un match de iarnă: «Dragii mei, aveţi mai ales grijă să nu trebuie să mă deranjez...».

— Ia' ascultă domnule! D-ta în care echipă eşti rezervă?

— Eu sunt rezerva arbitrului...

(Ric et Rac)

Sportivii în campanie electorală

Un manifest cu voturi şi... parale

Alegerile generale se apropie. S'ar putea spune chiar că bat la uşe.

In lumea politică atmosfera e extrem de încărcată, iar pronosticurile în vederea acestor alegeri, au şi început să se încrucişeze.

Atmosfera aceasta — mai cu seamă că e vorba şi de pronosticuri — a contaminat şi pe sportivi, cari au decis să facă şi ei alegeri generale.

Aşadar, peste câteva zile vom avea alegeri sportive.

Propaganda electorală

In vederea acestor alegeri, sportivii au declanşat o formidabilă propagandă electorală.

Afişele şi manifestele electorale nu au fost încă răspândite, dar, putem afirma cu precizie, în momentul de faţă sunt gata elaborate.

Cumpărând conştiinţa profesională a unui tipograf (scopul scuză mijloacele) am reuşit să obţinem un manifest electoral, redactat de un sportiv de rasă, care tinde, — după cum se va vedea din manifest. —să devină «cel mai veritabil sportiv din România».

Dar să dăm publicităţii manifestul.

Iubiţi sportivi,

Să nu credeţi că eu vă iau cu «iubiţi» fiindcă-i în ajun de alegeri. Eu v'am iubit întotdeauna, dar în secret.

Astăzi, când trebue să vă daţi votul, vă rog să mi-l daţi mie, căci eu jucam football când nici nu existau mingi în România.

Nu fac demagogie, dar dacă mă veţi aşeza, prin votul vostru în fruntea footballului românesc, vă promit că o să desfiinţez formula aia nouă care v'a sleit visteriile.

In toate sporturile mă pricep, votaţi-mă cu încredere, mai ales la football».

NERVUS RERUM...

Dar propaganda electorală, fie ea şi în domeniul sportiv, are mai mult ecou când candidaţii vin cu argumente... sunătoare.

Chestia aceasta e însă foarte delicată, astfel că cei ce s'au adresat alegătorilor, au făcut o aluzie foarte vagă la partea... mişcătoare.

Astfel, un elector din Maramureş, a încheiat manifestul anunţând că «toate manifestările sportive vor depăşi cu mult amploarea celor din Cetatea... Banilor».

O aluzie ceva mai transparentă a făcut-o un alt elector. Făcând propagandă în rândurile sportivelor, le-a promis acestora că «făcând sport sub conducerea mea, veţi ajunge drăgălaşe şi elastice ca... Mia Apostolescu».

In fine, un altul, ca să fie pe înţelesul tuturor, a iscălit manifestul: Rică Sholescu, Poli-sportiv».

SEMNELE ELECTORALE

La biurourile electorale, echipele candidate şi-au depus următoarele semne electorale:

Ripensia: o cheie.
Universitatea: o catedră.
Dragoş-Vodă: un cap de zimbru.
Rapid: un «personal».
Chinezul: o coadă.
Crişana: o lanternă.

Echipele cari nu au depus semnele, vor fi nevoite să facă alegătorilor semn... cu ochiul.

— a. n. —

Rime cu... mănuşi

Ca să-ţi declar amoru 'n versuri,
Nu mi-a ajuns numai talentul,
A fost nevoie, scumpo dragă,
Să întrerup antrenamentul.
(Cum vezi, m'am întrecut cu firea)
Şi chit că n'am un pic de suflu,
O să-ţi declar totuşi iubirea.
Fiinţa ta îmbătătoare,
Cu-ai tăi obraji trandafirii
M'a subjugat până 'ntr'atâta
Că m'a zvârlit între frânghii.
Iubito, vreau să-ţi cânt guriţa,
Guriţa dulce de nectar,
Să te sărut pela bărbie
Şi, eventual, la maxilar.
Să nu-mi consideri, gestul, dragă,
De habaleră, sau caiafă,
Căci mângâierea e permisă
Chiar dacă este mai la ceafă.
Dar eşti la fel ca celelalte,
Cari toatele m'au înşelat...
Trecând cu-un altul, blonda Luli,
Parol d'honeur, m'a knock-outat.
Şi chiar Rodica, ce perfidă
(Te 'nşeală omul după glas)
Cu un „cocoş" ea mă... traduse,
De am rămas groggy un ceas.
Te adulez ca pe-o zeiţă,
Nici cu o floare nu te-ating...
Dar de mă 'nşeli şi tu ca ele
Pă ochii mei, te scot din ring.

A. Nol

Ancheta noastră

25 ani de sport românesc

VI

Asistând la aproape toate manifestările sportive ale epocei, vara a trecut pe nesimţite.

Frunzele teilor de pe şoseaua Kiselef începuseră să se îngălbenească Timpul se menţinea încă frumos şi după amiezile erau calde ca în toiul verii. Totuşi sportivii erau mai puţin activi. Cicliştii se gândeau la iernat şi concursurile erau din ce în ce mai puţin populate.

Imi reamintesc că nu mai mă simţeam atras de diferitele manifestări şi aceasta întrucât emulaţia nu putea fi susţinută prin participarea unui redus număr de alergători cari de cele mai multe ori, nu erau nici de aceiaşi clasă.

Incepuse plictiseala şi eu devenisem pretenţios.

Aş fi vrut să văd mult, mult de tot şi numai lucruri de calitate. Pentru aceasta însă, mi se spusese că trebue să aştept trecerea iernii.

Incepusem să fac socoteala zilelor şi speram în satisfacţii de proporţii însemnate. Visam, toată ziulica, numai întreceri, numai competiţiuni sportive.

Intr'o bună dimineaţă, brutalitatea situaţiei mă aduse la realitate. Incepeam şcoala, dar nu-mi închipuiam că primii paşi spre ea vor coincide cu o nouă satisfacţie în domeniul sportiv.

Urmam cursurile şcoalei primare Nr. 20 „General Golescu" situată exact în spatele Societăţii Române de arme, gimnastică şi dare la semn sau mai pe scurt, „Tirul".

Sala acestei societăţi era una din cele mai impunătoare clădiri de prin împrejurimile şcoalei şi colegii cari locuiau prin cartier m-au pus imediat la curent cu ceiace se petrece în ea.

— Acolo se face gimnastică, „duel", oină şi vara se înoată.

Noua veste mă entuziasmă şi ardeam de dorinţa efectuării unei vizite. Câteva zile dearândul am dat târcoale măreţei clădiri care era completată cu o curte de mare suprafaţă.

Gardurile, destul de dărăpănate, lăsau privirilor largi spaţii de pătrundere, astfel că, într'o bună dimineaţă, după ce terminasem cursurile, mă lipi de gard şi, printr'o crăpătură destul de pronunţată îmi aruncai ochii înăuntru.

Nici o mişcare omenească. Singure bălăriile cari îşi făcuseră loc în fundul curţii se clătinau în bătaia vântului.

Am stat mult în poziţia aceia, fără ca ceva nou să se producă. Apoi, pierzându-mi răbdarea am plecat spre casă, propunându-mi să-mi încerc norocul a doua zi.

Mi-am pierdut în câteva rânduri timp preţios, aşteptând, pe lângă uluci, să văd odată o oarecare animaţie în curtea cea mare. Şi poate că această gardă a mea s'ar fi prelungit mult şi bine, dacă unul dintre colegi nu-mi deschidea capul.

— Dacă vrei să vezi ceva, trebue să vii după amiază. Aci vin băeţii de liceu, astfel că numai de la ora 4 în sus pot fi văzuţi.

M-am conformat şi, imediat după clopot, m-am instalat de planton lângă gardul cu pricina.

Nu a trebuit să aştept mult. Tinerii atleţi au apărut în curte şi înşiraţi pe patru rânduri au început să execute sub comanda unui profesor, frumoase exerciţii libere.

Când am privit mai bine figura celui care conducea ansamblul, — simţii un fior în inimă. Era Nicolae Velescu, regretatul maestru de gimnastică pe care îl cunoscusem cu ocazia unei alergări de biciclete.

Ciclist din cea mai veche gardă, nu prea lipsea dela locul curselor cicliste, astfel că nu putuse scăpa de cunoştinţa mea.

Faptul că Nicolae Velescu conducea acel lot de gimnastici, îmi dădu curaj şi iată-mă în căutarea porţii de intrare. Am descoperit-o mascată de câţiva oameni cari, ca şi mine, căscau gura.

M-am strecurat în curte, oprindu-mă lângă unul din bulumacii gardului. Speram că voiu fi recunoscut de maestru şi voiu fi poftit la „praznic".

Dar, Nicolae Velescu nu se prea putea lăuda cu memoria vizuală şi pentru el, rămăsei în masa anonimilor cască gură.

Totuşi, n'am dezarmat şi am revenit şi în zilele următoare, pentruca seara, după ce îmi făceam lecţiile, să împui capul celor de acasa, cu toate baliverneIe.

Bineînţeles că îmi făceam o deosebită plăcere din a da proporţii neobişnuite lucrurilor văzute. Exagerările mele însă au fost de bun augur.

Intr'o zi mă apucai să povestesc acasă că la „Tir" forţa gimnasticilor se menţine prin aplicarea unor lovituri de baston peste muşchi.

Tata, care asculta, surâse şi îmi porunci pe ton autoritar să binevoesc ca a doua zi să viu direct dela şcoală acasă.

Mă întristai şi m'am culcat fără să mănânc. Cu toate acestea, tata părea neînduplecat.

A doua zi m-am conformat dispoziţiunilor părinteşti şi am revenit acasă, fără să mai fac obişnuitul popas. Eram însă burzuluit şi acest lucru nu scăpă celor ai mei.

Au trecut câteva zile şi bosumflarea mea nu se atenuase.

— De ce nu m'o lăsa să-mi sgâesc şi eu ochii la acei gimnastici tineri, copilandri chiar, dar bine făcuţi?

După vreo zece îndrăsnii să înfrunt o eventuală supărare a tatălui şi-l întrebai cărui fapt se datoreşte interzicerea vizitelor mele la „Tir".

In loc de răspuns, tata mă luă de mână şi câteva minute mai târziu, intram pe poarta „visurilor" mele.

In curtea nu era nimeni. Am intrat pe o uşă situată în partea dreaptă şi după ce am urcat patru trepte, deschizând o altă uşă ne-am pomenit pe o scenă, în faţa căreia se întindea o sală cum nu mai văzusem până atunci.

— Sala de gimnastică, mi-o prezentă tata, care îmi indică apoi: bare fixe, inele, trapez, paralele, cal, frânghie, prăjină, etc.

Prin sală, câţiva elevi de liceu se jucau pe la diferite aparate, iar la bare fixe lucrau câţiva atleţi cari, după părerea mea, depăşiseră 20 de ani.

— Vrea să zică nu numai copiii fac gimnastică?

Mă apropiai de barele fixe şi imediat apoi tatăl mă puse în prezenţa unui tânăr viguros, îmbrăcat într'un costum alb care îi dădea impresia unui cavaler medieval.

— D. Mihail Savu, mi se adresă tatăl meu.

Noua mea cunoştinţă era d. Savu, actualul secretar general al U. F. S. R.-ului şi preşedinte al F.R.N.-ului care lăsase câteva clipe o şedinţă de scrimă şi venise să-şi mai încerce forţele la fosta pasiune: barele fiex.

Jenny Dumitrescu